

**AKBANK
39. GÜNÜ-
MÜZ SANAT-
ÇILARI
ÖDÜLÜ SERGİSİ**

**AKBANK
39th CON-
TEMPORARY
ARTISTS
PRIZE
EXHIBITION**

AKBANK
SANAT

AKBANK
39. GÜNÜMÜZ SANATÇILARI ÖDÜLÜ
SERGİSİ

AKBANK
39th CONTEMPORARY ARTISTS PRIZE
EXHIBITION

21 Eylül Septemer / 20 Kasım November 2021

Sanatçılar / Artists

Aslıhan Uruş
Ayşe Coşkun
Ayşe Gözde Çöklü
Ayşegül Yapar
Büşra Çeğil
Ece Kibaroğlu
Egemen Tuncer - Hacer Kiroğlu
Emin Berk
Hüseyin Demirbaş
İsmail Onur Gönüllü
Ömer Faruk Muslu
Özgün Şahin
Sarya Nurcan Kaya
Seda Kayatepe
Songül Berda Özdemir
Şafak Kocaoğlu
Şener Yılmaz Aslan
Şevval Konyalı
Şükrü Aslan
Ümran Hümayun

Küratör / Curator

Murat Tabanlıoğlu

Jüri / Jury

Agah Uğur
Leyla Alaton
Murat Tabanlıoğlu
Saruhan Doğan
Gönül Nuhoğlu
Derya Bigalı

Resim ve Heykel Müzeleri Derneği olarak 39. Günümüz Sanatçıları Sergisi'ni gerçekleştirmenin gururunu yaşıyoruz.

Günümüz Sanatçıları Sergileri'nin ülkemiz sanatının gelişimindeki rolünü her geçen gün daha net bir şekilde görebiliyoruz. Bugün görsel sanatlar dünyamızda varlık gösteren ve önde gelen birçok sanatçının sergilerimizde yapıtlarını göstermiş olmaları bizi sevindiren bir gerçek.

Birçok öğrenci, sanatçı ve küratör, ortak çalışmaları sonucunda bu sergileri gerçekleştirdiler. Ortak çalışmanın getirdiği sorumluluk ve yaklaşımla bu uzun soluklu sergilerin bir parçası oldular. Jüri üyelerimizin katkılarıyla seçilen eserler, küratör ve sanatçılarımızın ortak çalışmalarıyla sanatseverlere sunuldu. Bu süreçte en büyük amacımız genç sanatçılarımızın ve öğrencilerimizin gelişimine destek olabilmektir. Genç sanatçılarımızı sanatseverlerle buluşturmak ise önem verdiğimiz diğer bir konu. Resim ve Heykel Müzeleri Derneği başlangıcından bugüne kadar bu amaçlarla yoluna devam etti ve edecektir.

Günümüz Sanatçıları Sergisi'ni yıllardır düzenleyen Akbank'a ve bu sergilere kapılarını açan Akbank Sanat'a teşekkür ederiz. Sergi jürisine ve küratörümüze de ayrıca teşekkür borçluyuz. Yarışmaya katılan, yapıtları sergilenen sanatçıları yürekten kutluyoruz.

Günümüz Sanatçıları Sergileri'nin daha uzun yıllar devam etmesi en büyük temennimiz.

Leyla Belli

Resim ve Heykel Müzeleri Derneği Başkanı

As the Painting and Sculpture Museums Association, we are proud to have realized the 39th Contemporary Artists Prize Exhibition.

The role played by the Contemporary Artists Prize Exhibitions in the development of art in our country has become more evident with each passing day. We are delighted by the fact that a great number of prominent artists who have a presence in the world of visual arts in our country, had previously participated in our exhibitions with their works.

Numerous students, artists and curators were involved in the creation of these exhibitions through a process of collaborative work. Heedful of the responsibility and the particular approach required for collaborative work, they became part of these long-lasting series of exhibitions. Through the joint efforts of our curators and artists, the artworks selected by the contributions of our jury members were presented to the lovers of art. Our principal goal in this process is to provide support to the development of our young artists and students. Another issue that we attach importance to is allowing the young artists to present their works to the lovers of art. Since its inauguration, the Painting and Sculpture Museums Association has been and will continue to tread the path of upholding these principles.

We would like to extend our gratitude to Akbank for organizing the Contemporary Artists Prize Exhibition for years, and to Akbank Sanat for hosting it. We also owe thanks to the selection committee of the exhibition, and to our curator. And we wholeheartedly congratulate the artists who have participated in the competition and exhibited their works.

Our greatest wish is for the Contemporary Artists Prize Exhibitions to continue for many years to come.

Leyla Belli

Director of Painting and Sculpture Museums Association

Balkon?

80'li yılların Viyana Teknik Üniversitesi'nde, (aralarında o dönem bu kurumda eğitim alan yazarın da bulunduğu) beş yüz mimar adayı ve akademisyene Friedensreich Hundertwasser şöyle seslenmişti: **“Bütün sorunumuz insancıllaştırmak.”**

Konut sorununu teknik bir mesele olarak ele almış yüzyıl ortası rasyonalizmine hararetle karşı çıkan Avusturyalı ressamın, tıpkı resim ve heykel sanatlarındaki gibi, diploma koşulu aramaksızın, herkesin kendi evini de özgürce inşa edebilmesini savunuşu, bugünün dünyasında sıra dışı gözükmebilir. Ama söz konusu manifesto* üzerinden yapılacak bir okuma ile sıralanabilecek alt temalar derinlikli bir tartışmayı hak ediyor.

Geçtiğimiz bir buçuk yıl, içinde yaşadığımız **ev**ler, gündelik yaşam pratiklerinin mobil doğasının sarsıcı biçimde duraklaması ile bireysel varoluşumuzun temel uzantılarından biri haline geldi. Balkonsuzluğa, ışıksızlığa, boş duvarlara veya fazlaca doldurulmuş vitrinlere çözümler aradık. Ekranlar ve ev-ofis düzenleri ile mahremiyeti zayıflayan evler, artık sığınılan limanlarımız değil. Her zamankinden daha bilinçli olarak, bize öğretecek çok şeyi olan iklimsel değişikliklere tanık oluyoruz. Sanat pratikleri de geleceğe dair bir şeyleri sabitleme, öngörme arzusu ya da spekülasyon yaratma çabalarının naifliğinin bilincinde hem durağan hem de son derece aktif.

Evler sanatın her formuyla dolup taşıyor ama **içeri ve dışarı ilişkisinin** yeni ifade ve etki biçimleri kazanmaya devam ettiği pandemi günlerinde **ev** özgürleştirici bağlamıyla çağdaş sanat evreninde nerede duruyor? Balkon?

Murat Tabanlıoğlu

Balcony?

In a speech at the Vienna Technical University in the 80s, addressing some five hundred aspiring architects and academics (including the author, who was studying at the institution in question at the time), Friedensreich Hundertwasser said: **“Our whole concern is that of humanising.”**

It might not seem unusual in the world of our present day to hear that the Austrian painter, a passionate opposer of the rationalism of mid-twentieth century that approached the problem of housing as if it was a technical issue, was advocating the right for everyone to have the freedom to build their own homes, without the necessity of a degree, just the way it is in the arts of painting and sculpture. But the sub-themes that can be itemised through a reading of the said manifesto* would deserve an in-depth discussion.

During the past one and a half years, when the mobile nature of everyday life practices came to an unsettling pause, the **homes** we live in became one of the fundamental extensions of our existence as individuals. We started looking for solutions for having no balcony, not enough light, to our empty walls or overfilled display cabinets. Homes, the privacy of which has diminished with more screens and home office setups, are no longer our safe havens. Today we are more aware than ever before, as we witness climate changes that have a lot to teach us. Conscious of the naivety of the desire to fix, to foresee, or make an effort to speculate about the future, art practices are also facing a standstill and at the same time extremely active.

Houses have an abundance of all forms of art, but during the days of the pandemic, as **the relationship between the inside and the outside** continues to gain new forms of expression and influence, where does the **home** stand with its liberating context in the universe of contemporary art? Balcony?

Murat Tabanlıoğlu

Küpler inşa ediyoruz, küpler! Vicdanımız nerede? Friedensreich Hundertwasser “My Eyes Are Tired” (Gözlerim Yorgun) başlıklı bir metinde bu görüşlerini ifade etmesinin üzerinden bir yıl geçtikten sonra, 1958 yılında Mould Manifesto Against Rationalism in Architecture/Mimarlıkta Rasyonalizme Karşı Küf Manifestosu’nu yayınladı.

But we are building cubes, cubes! Where is our conscience? A year after expressing these views in a text titled “My Eyes Are Tired”, in 1958, Friedensreich Hundertwasser published his Mould Manifesto Against Rationalism in Architecture (Verschimmelungs-manifest gegen den Rationalismus in der Architektur).

Aslıhan Uruş

1993, Eskişehir
Hacettepe Üniversitesi, Resim Bölümü
Hacettepe University, Department of Painting

Son zamanlarda küresel bağlamda yaşadıklarımızla beraber evler, yaşam alanımızın tamamına hakim oldu. Bu süreçte nefes almak için dışarıyla bağlantıyı balkonlar aracılığıyla sağladık. Balkonlar, içeri ve dışarı arasındaki ilişkiyi sağlayan yerler oldu. Bununla beraber içeri ve dışarı arasındaki bağlantıyı oluşturan Alan ve Küf Manifestosu bir araya getirilerek sanatsal anlatım yoluyla yosun, pas, küf gibi zamanın ve doğanın işleyişiyle uyumlu göstergelerle, alanda yaşanmışlığın izlerini temsil eder.

With all those we have been experiencing in a global context lately, houses started dominating the spaces in which we live. During this time, balconies provided us with the room to breathe in our connection with the outside world. Balconies became the places that allowed a relationship between the inside and the outside. Furthermore, the Space, which constitutes a connection between the inside and the outside, and the Mould Manifesto are brought together to represent the traces of life in space through an artistic expression, utilising signs such as moss, rust and mould that are in agreement with the workings of time and nature.

Alan Space
Enstalasyon Installation
Karışık teknik
Mixed technique
41 x 15 x 5 cm
2021

Ayşe Coşkun

1998, Libya / Bingazi

Marmara Üniversitesi, Resim Bölümü

Marmara University, Department of Painting

İnsan doğada yalnız kalma korkusunu aşmak için birlikte yaşar. Çünkü doğada herkes herkesle/her şeyle savaş halindedir ve insan, savunmasız olduğunu bilir. Bu şekilde kendisi için güvensiz olanı tersine çevirmek adına bir araya gelir.

İnsanları bir arada yaşamaya iten korku, kentlerde sınırları çizilmiş bölgeleri oluşturur. Bu sınırların içerisinde kentlerin ve doğanın hızla mutasyona uğradığı bir dönemde kentsel mimari yapılar ve iç mekânlar algılama biçimimizi değiştirmektedir. Tek tip binalar ve modern binalar, her biri bir yana dağılmış, kentin içinde kaos oluşturan tekinsiz bir bütünlük içerisindedir. Doğa artık tekinsiz kaosun içinde “modern doğa” halini almıştır.

Bu alanların çeşitlilik göstermesinin sebebi orada yaşayanların sosyoekonomik durumlarının farklılığından kaynaklanır. Kimi alanlar doğada küçük sınırlar içindeyken kimi alanlar ise daha geniş ve genişlemeye açıktır.

Doğal insan bakışı, yapısı gereği bu durumun görünürlüğünü kısıtlar, ancak üstten ilahi bir bakışla (kuş bakışı) insan kalıntılarının (yapıların) oluşturduğu kaos daha fark edilebilir. Bu nedenle kartografik bakışın olanaklarına başvurdum.

Human beings live together in order to overcome the fear of being alone in nature. For in nature everyone is at war with everyone/everything, and the human being is well aware that he/she is defenceless. Thus, in an attempt to reverse a situation that is unsafe for them, human beings come together.

The fear that drives people to live together generates quarters with clear-cut borders in cities. At a time when within these borders cities and nature are rapidly undergoing mutation, urban architectural structures and interior spaces are altering our perception. Unvarying buildings and modern structures, all scattered here and there, present an uncanny cohesion that creates the chaos within the city. Within this uncanny chaos, nature has now become “modern nature”.

The reason behind the dissimilarity of these quarters is the disparities between the socio-economic status of their inhabitants. While some quarters exist within limited areas located in nature, others are larger and open to expansion.

The natural human point of view limits the visibility of this situation by its very nature, and it would only be possible to notice the chaos created by the remnants left by humans (the edifices) from a divine vantage point (bird's-eye view). That is why I resorted to making use of the possibilities of the cartographic view.

İsimsiz Untitled

Enstalasyon Installation

6 pleksi levha üzerine

dijital baskı

Digital print on 6 plexy plates

70 x 50 cm

2021

Ayşe Gözde Çöklü

1981, Bandırma
Hacettepe Üniversitesi, Resim Bölümü
Hacettepe University, Department of Painting

“Yaşamak dünyadaki en nadir şeydir. İnsanların çoğu var oluyor, hepsi bu.”
Oscar Wilde

Bu kolajlara bakarken diğer insanların hayatlarıyla ilgili sadece tahminler yürütebiliriz ve bu tahminlerimiz yaşamın içinden tanıdık bazı hayatların veya kendi hayatımızın referanslarıyla doludur. Hayal gücümüzün de devreye girmesiyle “öteki” ile farklı olmadığımızı, aynı havayı soluduğumuzu, aynı duyguları yaşadığımızı ya da sadece var olduğumuzu anlarız. Bu, aslında birbirimizi tanımasak da görünmez bağlarla bağlı olduğumuzu, fiziksel sınırlarımızın geçirgenliğini ve bir şekilde yalnız olmadığımızı anlamamanın bir yolu olabilir.

“To live is the rarest thing in the world. Most people exist, that is all.”
Oscar Wilde

As we look at these collages, we can only speculate about other people’s lives, and these speculations are full of references to our own lives or lives we are familiar with. And with our imagination kicking in, we realise that we are not different from the “other”, that we breathe the same air, experience the same emotions or that we merely exist. This might offer a way to understand that although we don’t really know one another, we are in fact connected by invisible strings, that our physical boundaries are permeable, and that somehow we are not alone.

Karantinada Balkonumdan
From My Balcony in Quarantine
Fotoğraf Photography
Dibond üzerine dijital kolaj, 4 parça
Digital collage on dibond, 4 pieces
30 x 40 x 4 cm
2020

Ayşegül Yapar

1996, İstanbul
Sabancı Üniversitesi, Görsel Sanatlar Bölümü
Sabancı University, Department of Visual Arts

Karantina sürecinde gökyüzüyle tinselliğimizi pencereler ve balkonlarla kurduk. Bu dikdörtgen alanlardan nefeslenmeye çalışırken Türkiye’de kadına domestik şiddet %27,8 arttı. Çeyizlik tabaklar kırıldı, ruhlarda yaralar açıldı. Eserde sanatçının topladığı tabaklar çeyizlikten çıkmış, Orion takımyıldızına göre yerleştirilmiş, domestik kimliklerini terk ederek ‘avcı’ kimliğiyle dantellerle bağlanmıştır. Orion iç mekânda yer almış, göktekiler yerküreye inmiş, yukarıdan aşağıya bakışla balkondan izlenilmiştir.

During the period of quarantine, we established our spiritual connection with the sky through windows and balconies. As we made an effort to draw breath from these rectangular areas, domestic violence against women increased by 27.8% in Turkey. Plates from the dowry were smashed, wounds were inflicted on souls. In the artwork, the plates gathered by the artist are no longer part of the dowry, they are placed according to the shape of the Orion constellation, leaving their domestic identity behind they have acquired the identity of the ‘hunter’, connected by lace strips. Orion is now placed in interior space, those in the heavens have descended onto the earth, and viewed from the balcony, from a high vantage point looking down.

Leyla’nın Avı Leyla’s Hunt
Enstalasyon Installation
Antika tabak, dantel ve tebeşir
Antique plates, lace and chalk
Değişken boyutlar Variable dimensions
2021

Büşra Çeğil

1988, İstanbul
Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Heykel Bölümü
Mimar Sinan Fine Arts University, Department of Sculpture

Meydanlar, sokaklar ve kaldırımlardan evlere doğru itildik. Ev, hiçbir zaman sorunlardan arındırılmış, post-politik bir odalar toplamı olmadı aslında. Ama olanca çoraklığıyla gündüzün, paranteze alındığı bir molaşydı en azından. Vasat bir seçenek belki... Peki ya şimdi?

We were driven from squares, streets and sidewalks back into our homes. The house has never really been a problem-free, post-political collection of rooms actually. But at least it offered a pause during which the day, in all its barrenness, was placed inside brackets. A rather mediocre option perhaps... But now what?

Bastırılmışın Geri Dönüşü Return of the Repressed
Enstalasyon Installation
Hazır malzeme, poliöl döküm
Readymade, poliöl moulding
90 x 110 x 90 cm
2021

Ece Kibaroğlu

1992, Ankara
Hacettepe Üniversitesi, Heykel Bölümü
Hacettepe University, Department of Sculpture

Tabiatın insanlara sunduğu hayatta kalabilme koşulları arasında barınma ihtiyacı en başlıcalarından birisi olmuştur. Barınma ihtiyacının güdüsel olarak korunma dürtüsünü kapsaması ise zamanla bir toplum koşulu haline gelmiştir. Barınma ihtiyacı korunabilmeyi sağlarken insan ve doğa ilişkisini betonlaşma ile göz ardı etmiştir. Kentlerde toplu yaşam alanlarımızı oluşturan apartmanlarda içeri ve dışarı ilişkisini sağlayan balkon kavramının ise bu bağlamda bir sınır niteliğine sahip olduğu söylenebilmektedir. Güncel olarak içinde bulunduğumuz pandemi süreci insan ve doğa ilişkisine bireysel olarak ihtiyaç duyulmasını olumsuz yönde etkilemiş ve böylece insanların toplumsal koşullanmalara bir kaçış planı geliştirme eğilimini de beraberinde getirmiştir. Söz konusu kaçışın doğa olan hedefi, kendi korunaklı alanlarımızda yani evlerimizde doğaya yaklaşma çabamızı, yediklerimizden giydiklerimize kadar organik olabilme tutumunu benimsemeye yöneltmiştir. Tüm bu düşüncelerin ışığında insanın kendini kendinden (doğadan) soyutlamasının çabası olarak bir paradoksu yaratmıştır.

“Kaçış Planı” kavramıyla gün yüzüne çıkan çalışma, tabiata yaklaşma çabalarımızı özel, kişisel bir çekmece olarak düşünülen kurmaca bir formda verilmiştir.

One of the most important conditions of survival that nature presents to the humankind has been the need for shelter. The fact that the need for shelter instinctively contains the impulse of protection has led it to become a social condition over time. While the need for shelter provided protection, the relationship between humankind and nature was ignored through “cementification” (i.e. the process of being overbuilt and covered in concrete). In this context, the concept of balcony – which allows a relationship between the inside and the outside in the apartment buildings that constitute our collective living environments in cities – can be said to serve the function of a border. The course of the pandemic that we are currently going through has had adverse effects on the individual’s need for the relationship between humankind and nature, and thus, it has brought about a tendency in people to devise a plan of escape from social conditioning. The target of this escape, which is nature, has steered us towards making an effort to get closer to nature in our sheltered spaces, namely in our homes, and adopting an attitude of favouring the organic in all that we consume, from the things that we eat to the things that we wear. In the light of all these thoughts, this has created a paradox as an effort of humans to detach themselves from themselves (nature).

The work that has emerged out of the concept of “The Escape Plan”, presents our efforts to come closer to nature in a fictitious form, conceived as a special, private drawer.

Kaçış Planı Escape Plan
Heykel Sculpture
Ahşap, metal, toprak, çimen
Wood, metal, soil, grass
22 x 12 x 112 cm
2021

Egemen Tuncer - Hacer Kiroğlu

1989, İstanbul - 1985, İstanbul

Marmara Üniversitesi, Resim Bölümü

Marmara University, Department of Painting

“Balkon.rar” günümüz Türkiye’sinde yeni yapılan apartmanlarda bir mimari öge olarak sıklıkla tercih edilen fransız balkonlar için mobilya önerisinde bulunur. Evin bir odası gibi işlev gören, alışkın olduğumuz balkon tanımından çok uzak olan bu “balkon” tasarımı, kentsel dönüşüm projeleri başta olmak üzere, şehirde yaşanan mimari dönüşümün sosyal hayata etkilerinden birine işaret eder. Daraltılmış olarak katlanır ahşap masa ve iki sandalyeden oluşan yerleştirmeye yine daraltılmış Adolf Loos’un Süsleme ve Cürüm (ing: Ornament and Crime) isimli kitabı eşlik eder. Kitap, mağaza ve kataloglarda mobilyalarla sunulan dekoratif unsurlara atıfta bulunurken, diğer taraftan mahremiyet ve kamusalılığın iç içe geçtiği, içerisi ve dışarısı arasında sıkışmış insanın pozisyonunu ironik bir yaklaşımla sorunsallaştırır.

“Balcony.rar” presents a proposition for a furniture to be used in French balconies that constitute a favourite architectural element of newly built apartment buildings in today’s Turkey. This “balcony” design, which is quite a departure from the definition of a balcony that we are accustomed to, one that functions like an extra room of the house, points to one of the effects that the ongoing architectural transformations in the city, especially the urban transformation projects, have on social life. The installation consists of a wooden folding table and two folding chairs that are made narrower, accompanied by Adolf Loos’ book Ornament and Crime, which is also shrunk in width. The installation involves references to the ornamental elements present in the furniture in the book, at stores and in catalogues, while at the same time ironically problematizing the position of the human being stuck between the inside and the outside, where the private and the public are intertwined.

Balkon.rar Balcony.rar

Enstalasyon Installation

Katlanır ahşap masa ve sandalye, kitap

Wooden folding table and chair, book

210 x 80 x 19 cm

2021

Emin Berk

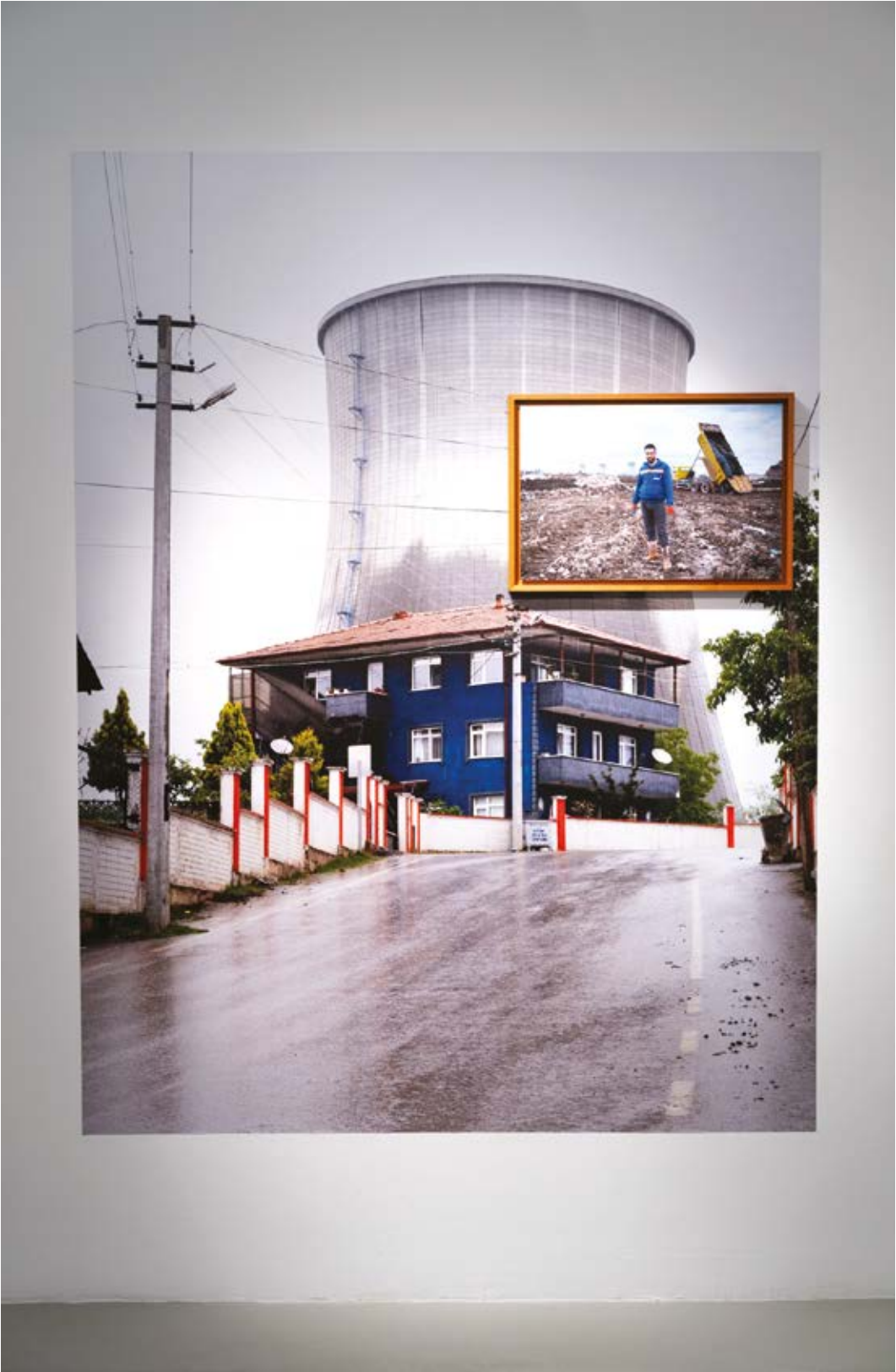
1998, Sakarya
Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Fotoğraf Bölümü
Mimar Sinan Fine Arts University, Department of Photography

Sanatçı, Sakarya'nın Taşkısığı köyünde 2000 yılında inşa edilmiş elektrik santrallerinin gündelik yaşam ile ilişkisini belgelemiştir. Fotoğraflarda, köy manzarasının yerini alan santral ve fabrika manzaraları; organik-inorganik formların orantısızlığını, büyük-küçük dengesinin rahatsız ediciliğini, canlı-cansız ilişkisinin iç içe geçmişliğiyle birlikte izleyiciyi sorgulamaya yöneltmektedir.

The artist has documented the interactions between the everyday life and the power plants built in the Taşkısığı village of Sakarya in 2000. The views of the power plant and factory buildings taking the place of the scenery of the village that are shown in the photographs, urge the viewer to question the disproportion between the organic and inorganic forms, the disturbing imbalance between the large and small, and the intertwined relationship between the animate and the inanimate.

Dış'arıda Out'side
Fotoğraf Photography
Dijital fotoğraf, fine art baskı
Digital photography, fine art print
12 adet, değişken ölçüler
12 pieces, variable dimensions
2021

Hüseyin Demirbaş

1988, İstanbul
Marmara Üniversitesi, Resim-İş Öğretmenliği Bölümü
Marmara University, Department of Art and Crafts Teacher Education

Sanatsal üretimlerimin çıkış noktası; etrafımızın tamamen sembollerle çevrili olduğu, kişisel hayatımızın her alanına sızılmış, estetik, ekonomik, psikolojik, siyasal, ahlaki hayati alanlarımızın tamamen etki altında bırakıldığı, mahremiyetin kalmadığı bir dünya sosyal medya.

Günümüzün dünyasında teknoloji kendi dilini oluştururken, sanatçı olarak bu yapıları üretimlerimde kullanabileceğim yeni biçim ve yaklaşımları sergileme arayışındayım. Her an karşımıza çıkan günümüzün en popüler simgelerini ironik bir şekilde ele alarak, klasik bilinçaltına mesaj yollayan reklamcı mantığıyla hareket edip, sembolü ya da simgeyi zayıf bir uyarıcı haline getirip düzenli tekrarlar ile etkisi artan bir şekilde yeni imgeler oluşturmayı hedefledim. Herkes hayatı farklı bir şekilde görüyor fakat hepimizin benzer bir şekilde maruz kaldığı görsel bombardımandan yola çıkarak Twitter ikonuyla yeni imgeler oluşturmaya başladım. Medya hakimiyeti altındaki dünyada düşünme alanı açmaya çalışıyorum. Hızla büyüüp etrafımızı saran medyayı kullanmamak veya uzak durmanın bir çözüm olduğunu düşünmüyorum. Ben bu zincirin içinde neredeyim? Sanatçı kimliğimin getirisiyle nelerden etkileniyorsam ben de bir şeyler aktarmaya çalışıyorum işlerimle. Geçmiş tarihlerde bir ressamın aklına bir konu geldiği zaman hemen oracıkta eskiz çizer, not almış, şimdi durum biraz farklılaştı sanırım. Anlık geliyor her şey. İmge havuzundan bir şey geçiyor ve hepimizin elinde akıllı telefonlar var. İlgimi çeken konuyu hemen kaydediyorum. Eskiz görevini görüyor bir nevi bu durum benim için.

Sosyal medyanın artan etkisiyle günümüzün gerçeklerinin sanal gerçeklik ortamında tekrardan oluşturulduğu dönemdeyiz. Bir buçuk yıldır evlerimizde bir nevi simülasyonun içindeyiz. Sosyal medya bu simülasyon içinde dış dünya ile ilişki kurabildiğimiz bir balkon belki de. Ancak sosyal medyanın insanlara sağladığı kolay etkileşim imkanı, kolay tüketim alışkanlığı ve olumsuz yaratımların ve üretimlerin ortaya çıkmasına yol açabilmektedir. Bunlardan biri de “linç kültürü.” Gördüğümüzün aslında gördüğümüz olmadığını ve tüketim toplumunu manipüle eden kaynakların sorgulanmaya dahi vakit bulamadan (bilinçaltının önemli özelliklerinden birisi, bilincimiz farkına varmadan olayların çoğunu kayda alır) hayatımızın en dibine girmesi bu sergideki projemi yapılandırdı. Müthiş bir bellek oluşuyor bir taraftan internette. Her şeyin kaydı var artık. Ben de paralel olarak ayrı bir bellek oluşturuyorum.

Linç Lynch
Resim Painting
Tuval üzerine akrilik mürekkep
Acrylic ink on canvas
300 x 210 cm
2021

The starting point of my artistic production is the world of social media where we are completely surrounded by symbols, every aspect of our personal lives is infiltrated, the aesthetic, economic, psychological, political and moral domains of our lives are utterly affected, and where there is no privacy left anymore.

As technology creates its own language in our present-day world, as an artist, I seek new forms and approaches where I can use these structures in my products. In an ironic exploration of the most popular symbols of our time that we encounter almost every single moment, I attempted to adopt the classical logic of the advertiser who targets the message towards the subconscious, and aimed at transforming the symbol or sign into a weak stimulus to create new images that have an augmented effect through methodical repetition. Everyone perceives life in a different way, but taking the visual bombardment that we are all exposed to in a similar way as my starting point, I began creating new images by using the Twitter icon. In a world dominated by media, I am trying to make room for thought. I do not consider not using or staying away from the rapidly growing media that surrounds us to be a solution. Where do I stand in this chain of phenomena? Depending on what influences me with regards to my identity as an artist, I try to convey some of these in my artworks. In the past, when an artist had a subject appearing in his mind, he would make a sketch and take notes right there and then; I guess the situation is a little different now. Everything happens instantaneously. Something flows through the image pool, and we all have smartphones at hand. I immediately save any topic that interests me. This somewhat serves as a sketch for me.

With the increasing influence of social media, we are experiencing a period when the present-day realities are regenerated in the medium of virtual reality. For the past year and a half, we have been living in almost a simulation in our homes. Perhaps, social media is a balcony where we can communicate with the outside world in this simulation. However, the ease of interaction that social media affords to people can lead to habits of effortless consumption and the emergence of negative creations and productions. One of these is “lynch culture”. The fact that what we see is not what we see and that the sources that manipulate consumer society find a place to settle in our lives without us even having the time to question them (one of the important features of the subconscious mind is that it records most events without us being aware of it) formed the structure of my project in this exhibition. A colossal memory is being formed on the Internet on the one hand. Everything is recorded now. On the other hand, parallel to this, I am also creating a separate memory.

İsmail Onur Gönüllü

1990, İstanbul
Marmara Üniversitesi, Resim Bölümü
Marmara University, Department of Painting

Duvarlar inşa ediyoruz, bildiğimizin ve yapabildiğimizin göstergesi olarak... Doğadan öğrenerek, doğaya karşı ördüğümüz bu duvarların içinde hayatta kalmayı başarıyoruz; ama o duvarların esiri olmaktan da kurtulamıyoruz. Zorluklar arttıkça duvarlarımız gittikçe daha kalın, daha köşeli olmaya başlıyor. İçerisi kararıyor. İçimize kapanıyor, her şeyden korkar oluyoruz.

Çığlık isimli bu enstelasyon, aydınlığa ulaşmamızı engelleyen duvarların yarattığı karanlığı, 'çığlık'la, sesimizi yükselterek yok edebileceğimiz bir deneyim alanı sunmaktadır.

We build walls as a sign of what we know and can do... By learning from nature, we manage to survive within these walls that we have built against nature; yet we cannot escape from being prisoners of these walls. As the challenges increase, our walls start becoming thicker and more jagged. It gets darker inside. We become withdrawn and afraid of everything.

This installation, titled Scream, offers an experiential space where we can defeat the darkness created by the walls that prevent us from making it into the light, by raising our voices into a 'scream'.

Çığlık, Gölgelelerin Şeyleri Scream, Things of Shadows
Enstalasyon Installation
Etkileşim alanı, aydınlatma sensörü, ses şiddetine duyarlı devre, spreyc boya
Interaction site, sound-sensitive light circuit, spray paint
2015-2021

FIRTINALARA KARŞI ÖRDÜĞÜMÜZ
DUVARLARIN GÖLGESİYDİ
KARANLIK DEDİĞİMİZ.

Ömer Faruk Muslu

1999, İstanbul
Yıldız Teknik Üniversitesi, Fotoğraf ve Video Bölümü
Yıldız Techinal University, Department of Photography and Video

Çalışmamda annemin hastalığını, pandemi dönemini ve ortalarında kalan kendi hayatımı anlattım. Bir üçgen olarak baktığımızda en büyük parça annemin hastalığı oluyor. Hayatımdaki en değerli varlık olan annem bir gün adımı bile söyleyemeyince psikolojik olarak yaşadığım çöküşü ve üzüntümü kelimelerle anlatamam. Bu sürecin pandemi dönemine gelmesi durumu iyice kasvetli hale getirdi. Üçgenin en kısa parçası da benim yaşamım oluyor. İki büyük parçanın arasında kalmış bir şekilde... Çalışmamı hazırlarken temele aldığım kural şuydu; ileride bu çalışmama bakınca o günlerde ne yaşadıysam, günlerimi evde nasıl geçirdiysem tamamen onu görmeyi istemiştim. Kurgu olmadan, doğal ve samimi bir görsel anlatıyla. Bu zor günlerin bir anısı olarak da ortaya 'Altuzan' isimli çalışmam çıktı. Annem 2 haftada bir Altuzan isimli kemoterapi ilacı alıyor. Vücudundaki tüm hücreleri öldürüp kötü huylu hücrelerin çıkmasına engel oluyor. Bir gün bu ilacı bırakacağını düşünüp buna inanarak çalışmama bu ismi verdim. İleride annemle bu çalışmaya bakarken 'ne günlerdi...' diye konuşuruz umuduyla...

In this artwork, I recounted my mother's illness, the period of the pandemic, and my life, caught up between the two. If we were to look at it as a triangle, the biggest segment was my mother's illness. Words would not suffice to express my psychological breakdown and sorrow when one day my mother, the most precious being in my life, could not even say my name anymore. The fact that this coincided with the pandemic made the situation even more gloomy. And the shortest side of the triangle happens to be my life. Squeezed between the two larger segments... The underlying principle that I followed during the preparation of the work was as follows; when I look at this work in the future, I wanted to see exactly what I experienced in those days, how I spent my days at home. Without a fictional construct, with a natural and sincere visual narrative. And as a memento of those difficult days, my work titled 'Altuzan' emerged. My mother takes a chemotherapy drug, called altuzan, every other week. It kills all the cells in her body to prevent malignant cells from reproducing. I named my work after this drug, thinking and believing that one day she would stop using it. In the hope of looking at this work with my mother at a later date, and talking about it, saying 'gone are those days...'

Altuzan
Fotoğraf Photography
11 adet pieces, her biri each 35 x 50 cm
2021

Özgün Şahin

1992, Ordu
Kocaeli Üniversitesi Plastik Sanatlar Bölümü
Kocaeli University, Department of Plastic Arts

Kent yaşamındaki “yer-ötesi” mekânlar üzerine bir inceleme niteliği taşıyan çalışma, insanın özneden nesneye dönüşümünü merkezine alır. Kent yaşantısının ortak alanlarındaki herhangi bir hareketli geçiş anının, çoklu gösterildiği videoda hareketliğinin esas kaynağı ve yönü okunaksız bir tekrara dönüşür. Bu tekrar, görüntüleri; kayıp ve amaçsız şekilde güdükleşen figürler aracılığıyla muğlaklaştırır. Modern kent yaşamının tipolojisini dökümanter bir yaklaşımla inceleyen video, zaman-birey-mekân ilişkisinin kaygan zeminini; görüntülerin bir türlü frenkansını bulamayarak “karıncalanma” etkisi yarattığı kitle iletişim cihazların görsel alanına taşır.

The work that is an examination of the spaces “beyond place” in urban life, centres on the transformation of the human being from subject into object. In the video where any instance of a transition involving motion in the shared spaces of urban life is shown in multiple iterations, the main source and direction of the movement turns into an illegible repetition. This repetition obscures the images as the figures get lost and become aimlessly stumpy. Examining the typology of modern urban life through a documentary approach, the video takes the slippery ground of the time-individual-space relationship and transports it to the visual field of mass media devices, where a failure to locate the frequency results in the images being replaced by a “snow” effect.

Sonsuz Döngü Endless Loop
8K UHD video ve ses sound, 3’
2021

Sarya Nurcan Kaya

1988, Ankara
Hacettepe Üniversitesi, Heykel Bölümü
Hacettepe University, Department of Sculpture

BÖLGESEL FRAGMANLAR SERİSİ ‘SUR’

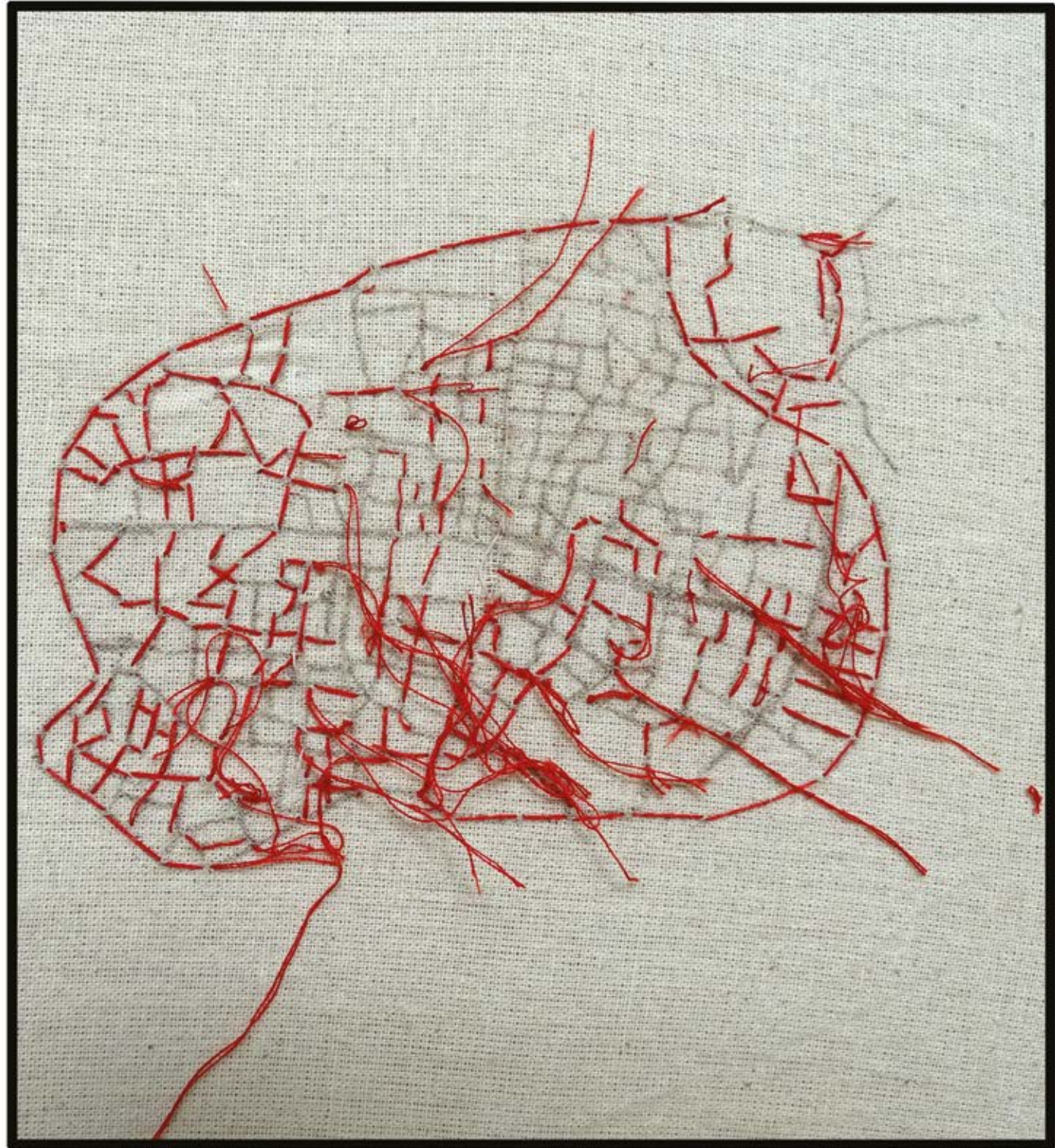
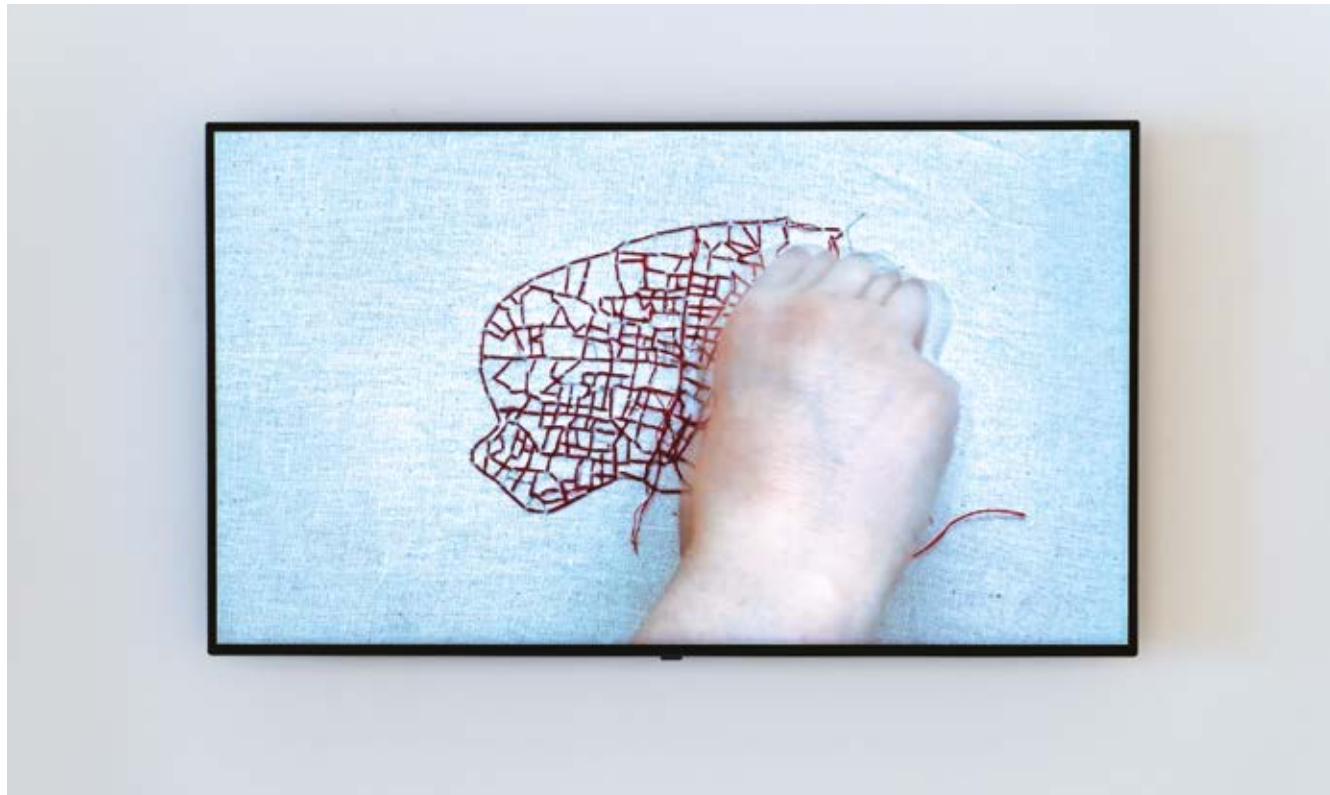
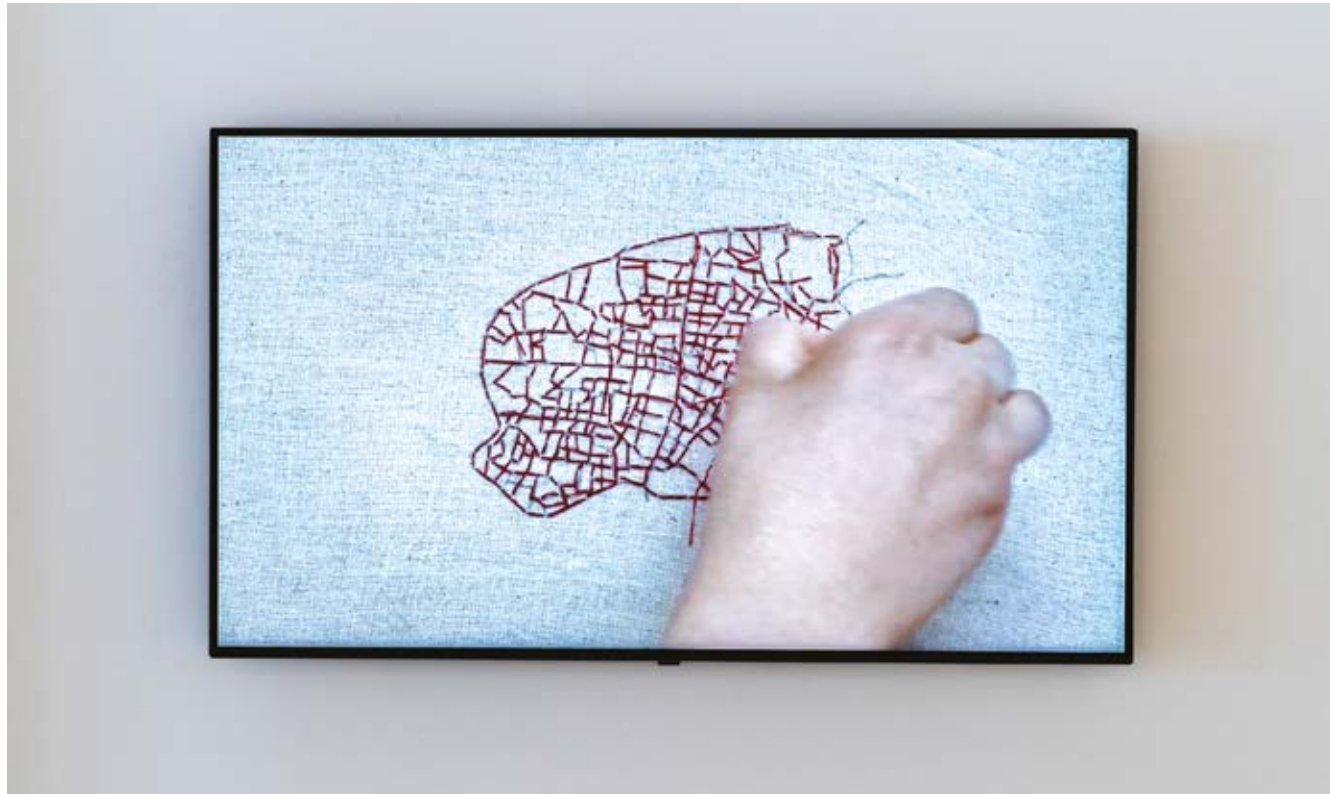
Bireyin daha önce deneyimlediği, yaşamının büyük bir bölümünü şekillendirdiği ve anılar biriktirdiği mekânların zamanla değişim geçirmesi ya da tamamen yok olması aynı zamanda anılarının da yok olması anlamına gelir. “Bölgesel Fragmanlar Serisi ‘Sur’” adlı video çalışması yok olan, yıkılan mekânlarla birlikte yok edilen anılara yöneliktir. İktidarın kamusal alanlara müdahalesinin bir örneği olarak Diyarbakır’ın tarihi Sur ilçesinin bir bölümü tamamen yok edilmiştir. Sur ilçesi, yıkımların gerçekleştiği sırada sürekli kuş bakışı krokisiyle medyaya yansımış ve her defasında ne kadar mekânın yıkıldığı gösterilmiştir. Çalışmada kuş bakışı Sur kroki, kumaş üzerine kırmızı iplerle tekrar işlenmiştir. Kumaşa işlenen Sur kroki, bellekte kalan yıkım görüntülerinde olduğu gibi tek tek sökülerek deforme edilmiştir. Kumaşın yüzeyine işlenip performans boyunca deforme edilen kroki, bellekte yer edinen olguların birer iz düşümü gibi ele alınmıştır. Söz konusu çalışma iç dünyanın bu anlamda bir yansıması olduğu kadar aslında bir yanıyla arşivsel bir nitelik de taşımaktadır.

TERRITORIAL FRAGMENTS SERIES ‘SUR’

The gradual transformation or complete disappearance of the places that an individual has experienced before, that has shaped a large part of his/her life and where he/she has accumulated memories, would also result in the disappearance of his/her memories. The video work titled “Territorial Fragments Series ‘Sur’” is about the memories that are erased together with the spaces that have disappeared or were destroyed. Serving as an example of government intervention in public spaces, a section of Diyarbakır’s historical district Sur was completely destroyed. During the course of the demolitions, Sur district repeatedly appeared in the media with a bird’s-eye view plan, each time showing the extent of demolished places. In the artwork, the bird’s-eye view plan of Sur was embroidered on a fabric with red threads. The plan of Sur embroidered on the fabric was then unpicked and deformed thread by thread, just like the images of demolition that was burnt into our memories. The plan, which was embroidered onto the fabric and deformed throughout the performance, was treated as a projection of the phenomena that are established in memory. The work in question is not only a reflection of the inner world in this sense, but also has something of an archival quality.

Bölgesel Fragmanlar Serisi “Sur”
Territorial Fragments Series “Sur”
Video, kumaş üzerine dikiş ve sökme
Video, sewing and unsewing on fabric
02’55”
2018

Seda Kayatepe

1994, İstanbul
Marmara Üniversitesi, Resim Bölümü
Marmara University, Department of Painting

Sanatçı yaşadığı çatışmalar sonucu zıt kavramları sorgularken, iç içe geçmiş mahremiyet, sınır ve sınıf ilişkileri hakkındaki bu çalışmasında mahremiyet kavramı içerisinde anlam kaymalarını, panoptikon olgusunun etkilerini, gözetim toplumu içerisinde hangi noktada yer alıyor olduğumuzu bizlere sorgulatmaktadır. Peki toplumumuza gözetim toplumu olgusu içerisinde yaklaşırsak, bizler bu olguda nasıl bir düzende, hangi bilinçle yaşamaktayız?

Toplumumuzun bilinçli veya bilinçsiz bu olgu içerisinde yaşamakta olduklarını söyleyebiliriz. Dijitalleşmenin de etkisiyle bu kavramların silikleşerek, ilişkilerin izlenir halde, sınırlandırılmış biçimde, toplum tarafından ise silik sınırlar dahilinde var olduğunu görebiliriz. Günümüzde ise izlenme ve izleme durumlarının eski çağlarda endişe, korku, gibi duyguları yaşatırken şimdi haz, eğlence gibi duygu durumlarını sunduğunu söylemek mümkün. Bu gerçek bir noktada özel yaşamın gizliliğine tehdit oluşturarak kamusal ve özel alan olmak üzere, yaşamın her noktasında her an iktidarın bilgisine sunulma tehlikesiyle de karşı karşıyadır.

As the artist questions opposing concepts ensuing the conflicts she has experienced, in this work about the intertwined relationships of privacy, border and class, she urges us to question the meaning shifts in the concept of privacy, the effects of the phenomenon of panopticon, and our place within the surveillance society. And if we were to approach the society in which we live through the phenomenon of surveillance society, in what kind of an order and with what sort of a consciousness are we living within this phenomenon?

It is possible to say that our society, whether consciously or unconsciously, is living within the bounds of this phenomenon. One might easily see that, with the impact of digitalization, these concepts have become obscured, that relationships are being monitored, existing within limitations, and that these remain within vague boundaries for the society. Although seeing and being seen used to make people experience feelings of anxiety and fear in the past, it could be said that, today, these situations give rise to emotional states such as pleasure and entertainment. While this reality poses a threat to the privacy of personal life on one level, it also presents the risk that at any moment in our lives, this information, pertaining both to the public and private spheres, may be disclosed to those in power.

İçeri Gir Come Inside
Video, 1'09"
2021

Songül Berda Özdemir

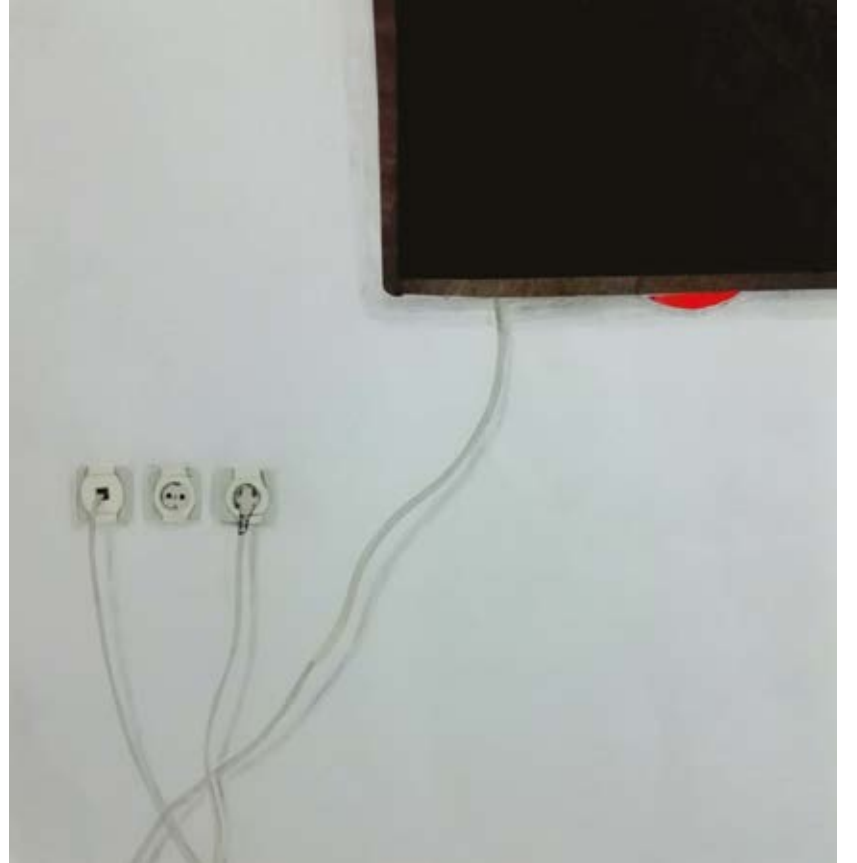
1993, Malatya
Hacettepe Üniversitesi, Resim Bölümü
Hacettepe University, Department of Painting

İçinde yaşadığımız mekân olarak ev, bir yaşam alanı olmasının yanı sıra görmeye en çok maruz kaldığımız alandır. Hatta o kadar çok görürüz ki o mekânı, bir süre sonra ayrıntılara karşı bir körlük yaşarız. Sürekli yerinde duran bir eşya ancak yerinden kaldırıldığı zaman yani artık orada olmadığı zaman görünür gözümüze. Bu doğrultuda çalışmalarımda üzerinde durduğum nokta; ev ortamında sürekli gözümüzün önünde olan ancak göz aşinalığı nedeniyle bir süre sonra görmemeye başladığımız, artık dikkatimizi çekmeyen, kıyıda köşede kalmış alanlar oldu. Bu alanları tekrar görmeye değer kompozisyonlar olarak biçimlendirmeyi ve tekrar görünür kılmayı amaçladım.

The house, as the place we live in, is not only a living space, but also the space that we are visually most exposed to. In fact, it is a place that we see so much that after a while we experience a certain blindness towards its details. An object that is always in its place becomes visible to our eyes only when it is removed, that is, when it is no longer there. That being the case, in my work I focused on those odd corners of the house, always in plain sight in the home environment, but never seen after a while as our eyes get used to them, the places that no longer attract our attention. I attempted to reframe these areas in the form of compositions worth seeing again and to make these places visible again.

Dip Köşe The Corner
Resim Painting
Kâğıt üzerine kolaj ve kurşun kalem
Collage on paper and pencil
106 x 175 cm
2021

Şafak Kocaoğlu

1985, İstanbul

Marmara Üniversitesi, Resim Bölümü

Marmara University, Department of Painting

Karı esas alan neoliberal kent tasarımlarında, balkonlar verimsiz birer fazlalıktan ibaretler. Parkları ve bahçeleri çok önce bırakan bizler, şimdi de balkonları bırakıyoruz. Verimlilikle, yer kazanımı iddialarıyla işgal edilen meskenlerimizde savunma hattımızı giderek geriye çekiyoruz. Mimarinin yaşamlarımızı şekillendirdiği bu süreçte alanlarımız daralıyor. Daha nereye kadar?

Bizden alınanla neyin alanı genişliyor?

According to the neoliberal urban designs geared towards profit, balconies are nothing more than inefficient redundancies. Having long given up parks and gardens, we are now giving up on balconies. In our dwellings, invaded through claims of efficiency and gaining space, we have been gradually pulling back our line of defence. In this process where architecture shapes our lives, our spaces keep shrinking; but I wonder how much further could this go?

The domain of what is expanding with all that is taken from us?

Mesken Residence

Fotoğraf Photography

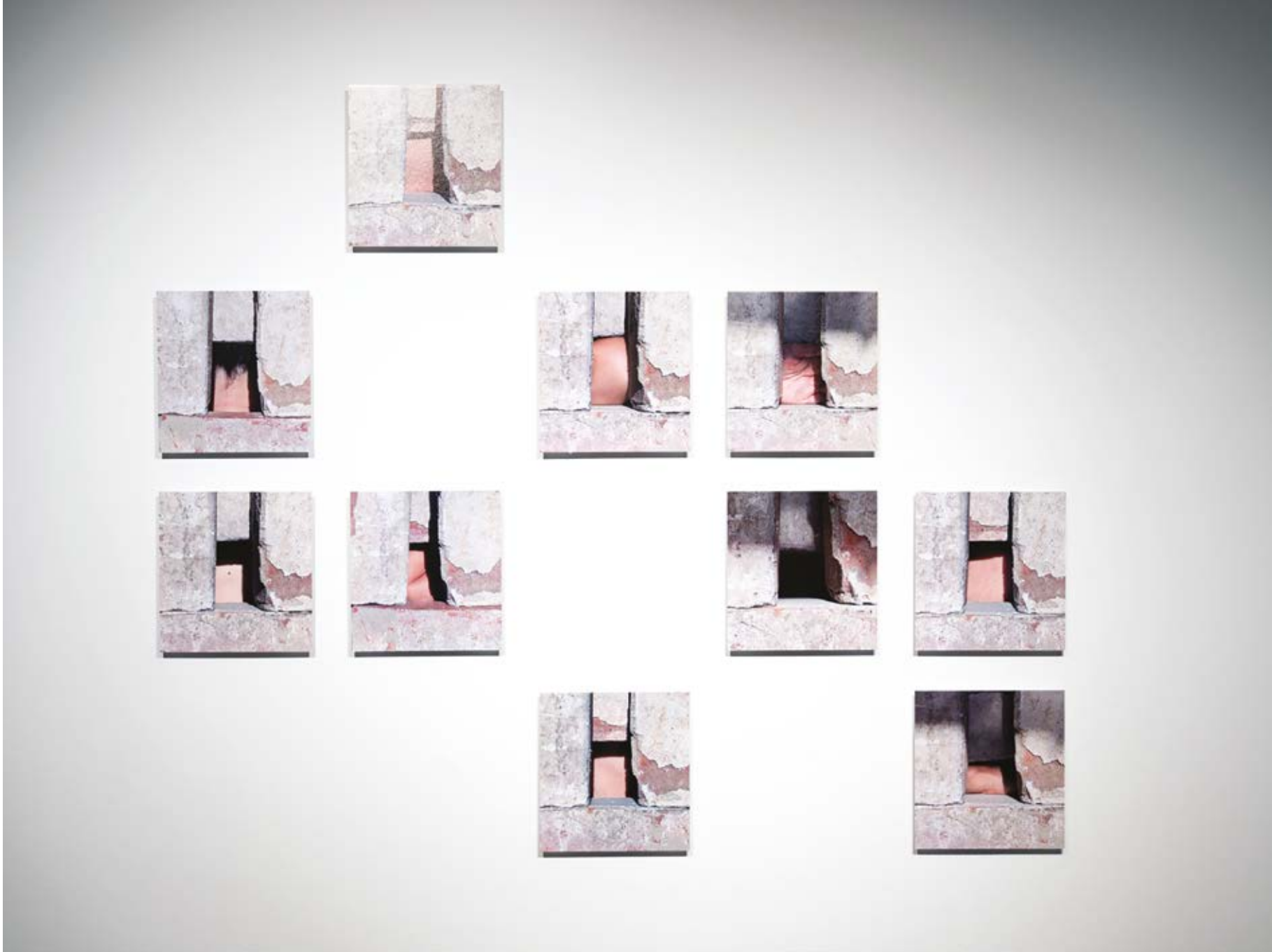
10 adet pieces her biri each 20 x 20 cm

Alüminyuma sıvama arşivsel pigment baskı

Archival pigment print mounted on aliminium

2021

Şener Yılmaz Aslan

1986, Malatya

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Fotoğraf Bölümü

Mimar Sinan Fine Arts University, Department of Photography

Pandemi sürecinde çekilen bu üç belgesel fotoğraf, sokağa çıkma yasağı sırasında aynı bölge içerisindeki farklı yaşamlardan kesitler sunar. “Ev” kimisi için özgürlük alanı, kimisi için ise kaçmak için fırsat kollanan bir hapisanedir. Evin bir özgürlük alanından bir hapisaneye dönüşmesinde en belirleyici etken kişinin sosyoekonomik durumudur. Fotoğraflar, pandeminin herkesi “eşit” etkilediği söylentisine karşı, gerçeğin öyle olmadığına dair kanıtlar sunar.

The three documentary photographs that were captured during the pandemic, present a glimpse into different lives within the same area during lockdown. “Home” is a space of freedom for some, while for others, it is a prison where one seeks an opportunity to escape. The most significant determining factor in the transformation of a house from a place of freedom to a prison is the socioeconomic status of the person living in it. In opposition to the speculations that the pandemic has affected everyone “equally”, the photographs provide evidence that show that is actually not true.

Üç Parça Yaşam Three Pieces of Life

Fotoğraf Photography

3 adet pieces

Her biri each 70 x 80 x 5 cm

2020

Şevval Konyalı

1997, İstanbul
Koç Üniversitesi, Görsel Sanatlar Bölümü
Koc Univesity, Visual Arts Department

COVID-19 dünyasında hâlâ sığınabileceğimiz bir evimiz, bir gezegenimiz var ve onu uzun zamandır yok etmemize rağmen sanki hâlâ aynı gemideyiz. Sanki Nuh'un gemisiymiş gibi. "Re", yok olma-var olma deviniminde yeniden var olmaya ait akılda sorular oluşturmakta; Hachette yayınevi tarafından 1970 yılında basılmış "La vie privée des animaux" isimli hayvan kitabı sayfalarından hazırlanan gemi origamileri üzerinden suyla ölüm ve sudan kurtulmayla başlayan yeni hayatı sorgulamaktadır.

Even though we have been destroying it for a long time, we have a home, a planet where we can take shelter in the COVID-19-ridden world of ours, and we are still in the same boat; just like Noah's ark. "Re" raises questions about re-existence in the oscillation of extinction-existence, and through origami ships made from the pages of the animal book "La vie privée des animaux", published by Hachette in 1970, it questions the new life that begins with death by water and with escape from water.

Re
Enstalasyon Installation
Antika emaye bebek küveti ve origamiler
Antique enamel infant bathtub and origami
42 x 90 x 25 cm
2020

Şükrü Aslan

1986, Gaziantep
Çukurova Üniversitesi, Resim-İş Öğretmenliği
Çukurova University, Department of Art and Crafts Teacher Education

İnsan tarih boyunca toplumsal olaylardan etkilenmiş bir varlıktır. Kendi var oluşunu anlamlandırmaya çalışan birey yaşanan pandemi sebebiyle toplumsal yaşamdan kopmak zorunda kalmıştır.

Konfor alanı olan evler birey için hapisaneden farksız olmuştur. Bireysellesmenin ve yabancılaşmanın arttığı günümüz toplumunda eve kapanan birey yaşadığı sıkışmışlık duygusu ile daha da yıprandı.

Sosyalleşme ve doğa ile bütün olma ihtiyacını karşılayabildiği tek yer vardı. Balkonlar pandemi ile insan arasında Tarafsız Bölge oldu. Hem içeride hem dışarıda olabildiği tek yer.

Balkon...

Throughout history the human being has been an entity that was affected by social events. The individual, who was trying to make sense of his/her own existence, was forced to break away from social life because of the pandemic.

Houses, which are supposed to be realms of comfort, have become no different than prisons for the individual. In our present-day society, where individualization and alienation are on the rise, the individual, confined to his home, grew even more exhausted due to the feeling of being stuck.

There was only one place where he/she could meet his/her need to socialize and be one with nature. Balconies became a Neutral Zone between the pandemic and the human being. The only place where he/she can be both inside and out.

Balcony...

Tarafsız Bölge Neutral Zone
Heykel Sculpture
Metal
33 x 133 x 38 cm
2021

Ümran Hümayun

1999, Kahramanmaraş
Marmara Üniversitesi, Heykel Bölümü
Marmara University, Department of Sculpture

Konut sayıları artmaya devam ettikçe sokaklar daralıyor ve alan paylaşımı artıyor. Alan paylaşımı, komşular arasında sorunlara yol açıyor. Balkondan halı silkelemek, halı yıkayıp asmak eskiden çok yaygın olmasına rağmen, bugün; Türk Ceza Kanunu'na göre suç sayılmaktadır. Haliyi fırçalarken dizlerimde oluşan acıyı anımsıyorum. Islak, köpüklü halının üzerinde yürümenin verdiği neşeyi anımsıyorum. Balkonumuzdaki halıdan akan suların komşunun balkonuna damladığını anımsıyorum. Balkonlar halıların kaideleriydi; balkondaki halılar senede birkaç gün yerden yükselir, içeri ve dışarı arasında bir geçirgenlik taşıyan balkonlardan bakardı. Bugün gitgide daralan balkonlarımıza 'daha az balkon', gitgide daralan sokaklara 'daha az anı ve daha çok atık' sığdırabiliyorum.

“Konut bizim, balkon hepimizin.”

Farklı caddelerde farklı zamanlarda basıp geçtiğimiz atıkları, bir arada olmaları için yamalıyorum. Artık balkonları değil, balkonların bütün gün gördüklerini izliyorum. Dar sokaklarda kendine yer arayan çöplerin izini sürüyorum. Sizlere dışarıdan bir halı getiriyorum. Desenleri; zevklerimizi, tercihlerimizi, sokaklarımızı anlatıyor. Dışarıdan içeriye bir halı getiriyorum.

“Konut bizim, sokak hepimizin.”

Balkonumda Olmayan Halı

The Carpet Which Is Not on My Balcony

Enstalasyon Installation

Ambalaj ve atıklar, halı yıkama fırçası, toz temizlik malzemesi

Packaging paper and waste products, carpet washing brush, powder detergent

146 x 150 cm

2021

As the numbers of housing units continue to increase, streets become narrower and shared areas increase. Shared areas cause disagreements between neighbours. Although shaking the dust off of rugs from the balcony and washing and hanging carpets there used to be common practice in the past, today it is illegal according to the Turkish Penal Code.

I remember the pain in my knees as I brushed the carpet. I remember the joy of walking on the wet carpet covered with foams. I remember the water flowing from the carpet on our balcony, dripping down to the neighbour's balcony. Balconies were the plinths of carpets; for a few days every year, the carpets on the balcony would rise from the floor, and gaze out from the balconies that constituted the permeability between the inside and the outside. Today, I can fit 'less balcony' into our balconies that are becoming smaller and smaller, and 'less memories and more waste' into our increasingly narrower streets.

"The house is ours, balconies belong to all of us."

I gather the rubbish that we tread on different streets at different times in a patchwork so that they stay together. I am no longer looking at balconies, instead I am watching what the balconies see all day. I am tracing the rubbish that is seeking for a place for itself on the narrow streets. I bring you a rug from the outside. Its patterns give an account of our tastes, preferences and our streets. From outdoors I bring a carpet inside.

"The house is ours, streets belong to all of us."

AKBANK SANAT
İstiklal Caddesi No: 8 Beyoğlu 34435 İstanbul
T: (212) 252 35 00-01
www.akbanksanat.com

METİN / TEXT
Murat Tabanlıoğlu

ÇEVİRİ / TRANSLATION
Yiğit Adam

FOTOĞRAFLAR / PHOTOGRAPHS
Serkan Yıldırım

TASARIM / DESIGN
Çözüm

BASKI / PRINT
Kurumsal Baskı Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Büyükdere Cad. Nuroi Plaza
No: 255 D: 21/A, 34450 İstanbul
Tel: (0212) 264 72 16-17